

	<p>»Pojdiva proč. Morda živi tu botra Pehta. Hitro, da naju ne zaloti. »Mojca je« je rekel Kekec. »Pehta! Tako poje, da bi naju privabila.</p>	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>
Rožle zbeži	<p>Rožle mu je sledil z očmi. Videl ga je, kako dirja čez jaso, naravnost proti koči. In kako je z vso močjo butnil v vrata, da so se mu odprla... Dalje ni mogel gledati. Od strahu je pobegnil.</p>	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>
Način reševanja	<p>Mojca se je oklenila njegovih rok. Kekec je potegnil Mojco skozi vrata in tekel z njo čez jaso in skozi gozd.</p>	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>

Kekec in botra Pehta : Josip Vandot (odlomek)

Napotil se je k Rožletu, da mu pove žalostno novico. Pot je šla strmo navkreber med skalami in borovci. Privabilo ga je šumenje slapa. Zavil je s poti, se ustavil nad prepadom in pogledal navzdol. V globino je padala voda gorskega potoka. Onkraj struge je zagledal prostorno jaso, obdano z visokimi smrekami. V njihovi senci je stala nizka kočica.

Tedaj mu je prišel na uho neki glas. Nekdo je pel pesmi o Pehti.

Zdelo se mu je, da poje Mojca.

»Mojca!« je zavpil. »O, Mojca!«

Nihče mu ni odgovoril. Morda se je motil.

Vrnil se je na pot, dospel na planino ter našel Rožleta vsega v solzah. Bil je že izvedel, kaj se je zgodilo Mojci.

Kekec ga je tolažil, kakor je vedel in znal. A obema je bilo hudo pri srcu. Sonce je bilo že nizko nad gorami, ko se je Kekec poslovil. Rožle ga je pospremil kos poti. Kekcu vso pot ni šla iz glave misel, da je slišal peti Mojco. Nazaj grede je zopet stopil do prepada. Z Rožletom sta pogledala navzdol. Kraj jase je stala kočica s črno streho in črnimi okenci.

Rožle se je preplašil.

»Pojdiva proč!« je prosil. »Morda živi tu botra Pehta. Hitro, da naju ne zaloti!«

Tedaj je od spodaj priplaval pesem o pomladi in škarjančku. Glas je bil srebrno čist. Tako poje samo Mojca.

To je Mojca,« je rekel Kekec.

»Pehta!« je menil Rožle. »Tako poje, da bi naju privabila.«

Kekec pa je bil prepričan, da je v koči Mojca, ki poje. Ni padla v potok in utonila. Pehta jo je ugrabila.

Zavriskal je i se spustil po strmini. Rožle mu je sledil z očmi. Videl ga je, kako dirja čez jaso, naravnost proti koči. In kako je z vso močjo butnil v vrata, da so se mu odprla...

Dalje ni hotel gledati. Od strahu je pobegnil.

Kekec je stopil v Pehtino kočico in se oziral po temačnih kotih.

»Mojca!« je klical. »Mojca, kje si?«

»Kdo je?« se je Mojca oglasila iz temnega kota. »kdo me kliče?«

»Jaz sem, Kekec!« Mojca se je oklenila njegovih rok.

»Oj Kekec!« je vzkliknila. »Ali je tudi tebe ugrabila Pehta?«

»Ne, mene ni ugrabila,« je rekel Kekec. »Sam sem prišel, da te odpeljem domov. Le hitro preden se Pehta vrne.«

Kekec je potegnil Mojco skozi vrata in tekkel z njo čez jaso in skozi gozd. Mojca se je spomnila, da ima Pehta strašnega Volka, ki jo povsod spremlja. Kaj, če ju dohiti in raztrga.

Ob tej misli tudi Kekcu ni bilo prijetno, a se je delal pogumnega. Volka, ki sta se ga bala, ni bilo za njima. Ko se je začelo mračiti, sta bila že blizu doma. Ob pogledu na Koroščevo hišo se je Kekec od veselja postavil na glavo in zavriskal.

Kekec in Pehta; priredil Andrej Rozman Roza (odlomek)

Brez obotavljanja je Kekec zlezal noter in, čeprav nerad, mu je sledil tudi Rožle, vse dokler nista prišla na drugi strani gore ven in se znašla na sončni jasi, sredi katere je stala lesena hišica. Iz hišice pa se je razlegalo prelepo petje.

»To je Mojčin glas!« je vzkliknil Kekec in stekel proti hišici.

»Ne nori, Kekec! To je past. To Pehta oponaša Mojco, da bi naju zvalila k sebi,« je vpil Rožle. In ker se Kekec ni ustavil, jo je sam na vrat na nos popihal nazaj.

»Mojca, odpri! Jaz sem,« je Kekec butal po vratih. A jih tudi Mojca ni mogla odpreti, saj jo je Pehta, ko je odšla zjutraj s svojim volkom od doma, dobro zaklenila. Zato se je Kekec z vso silo zaletel vanja, jih razbil, potem pa si je naložil Mojco štiporamo in že je zdrvel prek jase v hodnik in skozi hodnik v dolino.

Razburjen in v strahu, da ju Pehta dohiti, preden prideta do vasi, Mojčine teže niti čutil ni, ampak je brez predaha skakal preko skal in med drevesi, vse dokler se ni ustavil pred Koroščevo domačijo.